

מסורת הש"ס

הכל חייבין פרק ראשון חגיגה

יא.

עין משפט
ג' מצוה

(א) בריקא כ"ג ע"פ משלה (א)
 (ב) סטריין ע"פ ט"ו
 (ג) נקודין ל"ו נחמ"ג
 (ד) זמח"ב (ד) ד"ב
 (ה) נקודין ק"ה פסחים מה
 יחא כ"ה מנחות י'
 (ו) ע"פ ז"ל ד"י פסחים
 ק"ה יחא ל"א (ז) ע"פ פסחים
 (ח) ו"ה (ט) ע"פ ז"ל
 (י) ע"פ ז"ל (יא) ע"פ ז"ל
 (יב) ע"פ ז"ל (יג) ע"פ ז"ל
 (יד) ע"פ ז"ל (טו) ע"פ ז"ל
 (טז) ע"פ ז"ל (יז) ע"פ ז"ל
 (יח) ע"פ ז"ל (יט) ע"פ ז"ל
 (כ) ע"פ ז"ל (כ"א) ע"פ ז"ל
 (כ"ב) ע"פ ז"ל (כ"ג) ע"פ ז"ל
 (כ"ד) ע"פ ז"ל (כ"ה) ע"פ ז"ל
 (כ"ו) ע"פ ז"ל (כ"ז) ע"פ ז"ל
 (כ"ח) ע"פ ז"ל (כ"ט) ע"פ ז"ל
 (ל) ע"פ ז"ל

דכל היכא דמנחה אפילו מקמי הכי כדמצינן מנחה הלך כל כמה שנטלה לא שניה מרדי דמיפוק מידא דהקדש: שני שניה. כשקבעה בניין וקנייה כשנוי שמסתמה וקובעה: שנייה ע"פ ארובה. לפקוק הארובה וכל שעה שירצה נטלה ולא שניה מרדי: כדרכא. נוכר בעל הבית כו': היינו כפרין **הטלויין בשערה**. כסמייה מועטת מדמינן לה למוציא מעות הקדש לחולין שהרי קרוב הוא לאונס יותר מן השוגג: דינין מיכסב כסיבן. מפורשין יפה וממניחין קמי יס להן קסמיה משמע שאין מפורשין: לא נלכד כו'. כלומר יש בהן דברים שאין מפורשין כפירוש ענון זה וכיולא זה: דכפינ נפש **חחה נפש**. אם חסון יהיה שמתה האשה יתן ממון דמי האשה לורשיה שאין עליה חיוב מיתה שלא נמסוין לה אלא לחברו נמסוין דכמיב וכי ינו אשמים יחידיו) קסבר רבי נמסוין להרוב את זה והרג את זה פטור מיתה ומשלל ממון: שניה **למטה**. לענין דמי וולדות כמיב ונתן כפיליין (שמות כא): שניה למטה. ונתמה נפש חתה נפש ממון ומאי נפש דמי נפש: שהנשף והקריבו וו **קבלה הדרס**. אל"פ שהנשף לנשן הולכה אינה אלא קבלה שהרי לאחר שמיטה נכמה ואין הולכה אלא אם כן קיבל הדרס: והקריבו הכסן את הכל. גבי אברים כמיב והקריבו והכרעים יתכן נמי והקריבו הכסן את הכל והקטיר המזבחה: וזו הולכת אברים לבכש. דלילו הקטירה כדלילו כמיב בקרב והקטיר המזבחה: לא ספקיין מכלל קבלה. לכל דבריה. ואל"פ שיהא עבודה שאפשר לנטלה שאם רצה שחט נגד המזבח חורק היכא דלא נטלה עבודה היא ומסגלין את הקרבן ומחשבה לורשיה כהן וכגדי כהונה ופסל בה און יושב ועל: כמיס. נקודתו כפתח משמע מיס המיוחדים לאפקוי שאובין ומיהו מיס חייס וילא לרין מדממיב כוז מיס חייס (ויקרא טו) מכלל דשאר טמאין לאו מיס חייס נטו (א) ומיהו כמיס חייס המיוחדין נמקו אל"פ שהן גשמיים: כהם. כל הנוגע בהם: מהם. כל אשר יפול עליו מהם נמוחט יומא: **חומט**. לומר אי שהוא מין שרץ שקרין לומר"א הגדל בקליפה ההולכת ומעגלת תמיד כל כמה שגדל ותחילת הנזרס) בקליפה של עדשה היא: כונג סלמאס. לפי שמפרקת לאחר שנחכה והיינו מקמתו שהוא ככולו שיש בו מיות: לכתו

בגובר המסורות לו אבני בנין עסקינן דכל היכא דמנחה ברשותא רידיה מנחה אלא מסיפא "בנאה בתוך ביתו הרי זה לא מעל עד שידור תחתיה בשוה פרוטה מכדי שנויי שניה מה לו דר ומה לו לא דר היינו כהררין התלויין בשערה ומאי קושיא דלמא לכדבר דאמר רב ב' כגון שהניחה על פי ארובה אי דר ביה אין לא דר ביה לא אלא לעולם כדרכא ורקא קשיא לך מידי דהוה אמוציא מעות הקדש לחולין התם מידע דיע דאיכא זווי דהקדש איבעיא ליה לעיוני הכא מי דיע היינו כהררין התלויין בשערה: מקרא מועט והלכות מרובות: תנא נגעים ואהלות מקרא מועט מרובות נגעים מקרא מועט נגעים מקרא מרובה הוא אמר רב פפא הכי קאמר נגעים מקרא מרובה והלכות מועטות אהלות מקרא מועט והלכות מרובות ומאי נפקא מינה אי מסתפקא לך מילתא בנגעים עיין בקראי ואי מסתפקא לך מילתא באהלות עיין במתניתין: דינין: מיכתב כתיבן לא נצרכא אלא לכדברי דתניא רבי אומר נפש חתה נפש ממון אתה אומר ממון או אינו אלא נפש חתה נפש נאמרה נתניה למטה ונאמרה נתניה למעלה מה להלן ממון אף כאן ממון: עבודות: מיכתב כתיבן לא נצרכא אלא להולכת הדרס דתניא בלשון הולכה דכתיב והקריב הבהן את הכל והקטיר המזבחה ואמר מר (ז) זו הולכת אברים לבכש למימרא דהולכה לא תפקה מכלל קבלה: מהרות: מיכתב כתיבן לא נצרכא אלא לשיעור מקוה דלא כתיבא דתניא וירחי (את "בשרו) במים כמיב מקוה את כל בשרו זמים שכל גופו עולה בהן וכמה הן אמה על אמה ברום שלש אמות ושיעור חכמים מי מקוה ארבעים אמה: טמאות: מיכתב כתיבן לא נצרכא אלא לכעדשה מן השרץ דלא כתיבא דתניא בהם יכול בכולן תלמוד לומר זמרה יכול במקצתן ת"ל בהם הא כיצד עד שיוגיע במקצתו שהוא ככולו ושיעורו חכמים בכעדשה שכן חומט תחלתו בכעדשה רבי יוסי בר' יהודה אומר כונג הלמא: עריות: מיכתב כתיבן לא נצרכא לכתו

ע א מ"י פ"ו מלכות משלה הלכה ח: **א** מ"י פ"א מלכות מקלות הלכה ב סתם עשין רחמי טוסי"ב י"ד ס"י ד"ה ס"ב: **ע** ב ג מ"י ס"ג הלכה סתם ס"ס טוסי"ב י"ד ס"י ק"ח ס"פ"ג ח' ו"ט' ד"ה ס"ב: **ע** ד מ"י פ"ד מלכות שאל אבות הטומאה הלכה ב סתם עשין רמו:

תורה אור השלם

1. ואם אתה יודעת ונתתה נפש החרף נפש: שבות כא ב
2. וכי יצא אִישׁ מִבְּיֶתוֹ וְנִגְפוּ אִשָּׁה הָרְהָ וְיָצְאוּ יְלָדֶיהָ וְלֹא יָרָה אֶת־עַנְשׁ יָגֹשֶׁשׁ כַּאֲשֶׁר יִשֶׁת עָלָיו כְּעַל הָאִשָּׁה וְהָיוּ בְּפִלְלֵי: שבות כא כב
3. וְשָׂחַט אֶת כָּן הַדָּבָר לְפָנָיו וְהִקְרִיבוּ בָּנָי אֲדָרְוִן וְהִכְרִיבוּ אֶת הָרֶם וְהִקְרָו אֶת הָרֶם עַל הַמִּזְבֵּחַ כִּכְבֵּי אִשֶׁר פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ויקרא א ה
4. וְהִקְרִיב וְהִקְרִיבוּ יִרְחַן בְּמִיט וְהִקְרִיבוּ הַכֹּהֵן אֶת דַּבְּל וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ עַל־הָא אִשָּׁה וְיָרָה נִיחָה לָּךְ:
5. ואישי בו תצא מטע שבת נרע ורחץ במים את כל בשרו וקמא עד הערב: ויקרא טו ז
6. אלה הטמאים לכם בכל השרץ כל הנגע ברם במתים וטמא עד הערב: ויקרא יא א
7. וכל אשר יפול עליו מים חיים יטמא מכל כלי עץ או בד או עור או שק כל כלי אשר יעשה מלאכה ברם במים יוקא וקמא עד הערב וקמא:

הנהגות הב"ח

(א) ד"ה מ"י פ"א נמיס וכו' לאו מיס חייס נטו ומאי נמיס:

לענין רש"י

ליבנ"א (ליבנ"א): חילון:

רבינו הגנאל

היינו דתנן פילולת כהררין תלויין בשערה. הרנין דכתב רחמנא ונתח נפש חתה נפש ואמר רבנן מסוין. עבודות וזו הולכת הדרס. טהרות שיעור מי מקוה דלא כתב שיעורו אמה על אמה בריום שלם הן ס' אמה. טמאות שותפות שרץ שיעורו חכמים בכעדשה. ר יוסי אומר כונג הלמא. עריות כמיב טמאותו דלא

לענין רש"י וכן יצא אִישׁ מִבְּיֶתוֹ וְנִגְפוּ אִשָּׁה הָרְהָ וְיָצְאוּ יְלָדֶיהָ וְלֹא יָרָה אֶת־עַנְשׁ יָגֹשֶׁשׁ כַּאֲשֶׁר יִשֶׁת עָלָיו כְּעַל הָאִשָּׁה וְהָיוּ בְּפִלְלֵי: שבות כא כב וְשָׂחַט אֶת כָּן הַדָּבָר לְפָנָיו וְהִקְרִיבוּ בָּנָי אֲדָרְוִן וְהִכְרִיבוּ אֶת הָרֶם וְהִקְרָו אֶת הָרֶם עַל הַמִּזְבֵּחַ כִּכְבֵּי אִשֶׁר פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ויקרא א ה וְהִקְרִיב וְהִקְרִיבוּ יִרְחַן בְּמִיט וְהִקְרִיבוּ הַכֹּהֵן אֶת דַּבְּל וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ עַל־הָא אִשָּׁה וְיָרָה נִיחָה לָּךְ: ויקרא טו ז ואישי בו תצא מטע שבת נרע ורחץ במים את כל בשרו וקמא עד הערב: ויקרא טו ז וכל אשר יפול עליו מים חיים יטמא מכל כלי עץ או בד או עור או שק כל כלי אשר יעשה מלאכה ברם במים יוקא וקמא עד הערב וקמא: ויקרא יא א-ב

לענין רש"י וכן יצא אִישׁ מִבְּיֶתוֹ וְנִגְפוּ אִשָּׁה הָרְהָ וְיָצְאוּ יְלָדֶיהָ וְלֹא יָרָה אֶת־עַנְשׁ יָגֹשֶׁשׁ כַּאֲשֶׁר יִשֶׁת עָלָיו כְּעַל הָאִשָּׁה וְהָיוּ בְּפִלְלֵי: שבות כא כב וְשָׂחַט אֶת כָּן הַדָּבָר לְפָנָיו וְהִקְרִיבוּ בָּנָי אֲדָרְוִן וְהִכְרִיבוּ אֶת הָרֶם וְהִקְרָו אֶת הָרֶם עַל הַמִּזְבֵּחַ כִּכְבֵּי אִשֶׁר פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ויקרא א ה וְהִקְרִיב וְהִקְרִיבוּ יִרְחַן בְּמִיט וְהִקְרִיבוּ הַכֹּהֵן אֶת דַּבְּל וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ עַל־הָא אִשָּׁה וְיָרָה נִיחָה לָּךְ: ויקרא טו ז ואישי בו תצא מטע שבת נרע ורחץ במים את כל בשרו וקמא עד הערב: ויקרא טו ז וכל אשר יפול עליו מים חיים יטמא מכל כלי עץ או בד או עור או שק כל כלי אשר יעשה מלאכה ברם במים יוקא וקמא עד הערב וקמא: ויקרא יא א-ב

לענין רש"י וכן יצא אִישׁ מִבְּיֶתוֹ וְנִגְפוּ אִשָּׁה הָרְהָ וְיָצְאוּ יְלָדֶיהָ וְלֹא יָרָה אֶת־עַנְשׁ יָגֹשֶׁשׁ כַּאֲשֶׁר יִשֶׁת עָלָיו כְּעַל הָאִשָּׁה וְהָיוּ בְּפִלְלֵי: שבות כא כב וְשָׂחַט אֶת כָּן הַדָּבָר לְפָנָיו וְהִקְרִיבוּ בָּנָי אֲדָרְוִן וְהִכְרִיבוּ אֶת הָרֶם וְהִקְרָו אֶת הָרֶם עַל הַמִּזְבֵּחַ כִּכְבֵּי אִשֶׁר פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ויקרא א ה וְהִקְרִיב וְהִקְרִיבוּ יִרְחַן בְּמִיט וְהִקְרִיבוּ הַכֹּהֵן אֶת דַּבְּל וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ עַל־הָא אִשָּׁה וְיָרָה נִיחָה לָּךְ: ויקרא טו ז ואישי בו תצא מטע שבת נרע ורחץ במים את כל בשרו וקמא עד הערב: ויקרא טו ז וכל אשר יפול עליו מים חיים יטמא מכל כלי עץ או בד או עור או שק כל כלי אשר יעשה מלאכה ברם במים יוקא וקמא עד הערב וקמא: ויקרא יא א-ב

לכתו